

No hi ha bé que no pugui esdevenir un mal

Un axioma que sempre té actualitat. El nostre món de sobte s'ha sobresaltat; tot un poderiu industrial s'ha inquietat, evidenciant que l'home és joguina de les seves creacions. Un sistema creat amb una energia barata, s'ha sentit amenaçat de colapse davant una deficient economia. El motor d'explosió ha permès un fàcil desplaçament i, al seu redòs, s'han creat innombrables maneres de viure i un sens fi d'indústries on la multitud ha trobat la seva col·locació, que li ha resolt la vida.

Treball, font de riqueses, un bé de Déu.

D'on vénen aquestes inquietuds? Com prevenir-se d'elles? Els pobles àrabs, arrossegant una decadència secular, motivada en part per l'esterilitat de les seves terres, subjugats per un règim feudal natural on el viure és servitud al senyor de les terres, reclosos a una religió inamovible, sense ètica moral, tribus disposades a guerrear contínuament vers el botí, es trobaren un dia amb abundor de diner a canvi de petroli que poca falta els feia. Era un bé caigut del cel que Alà generosament els hi concedia, però com sempre passa, la cobdícia dels blancs els desvetllà del somni de «Les mil i una nit».

S'han adonat que si abans darrera els missioners apareixien els colonitzadors, avui darrera el petroli s'apoderen de les seves terres. USA, per mitjà d'Israel, ha posat el cascabell al gat, i les cartes s'han posat al descobert, s'ha despertat una raça separada per segles d'un occident avesat a doblegar els països febles.

Els àrabs, gaudint d'un bé que Alà els ha concedit, es troben que un eixam de mosques darrera el petroli, els molesta, els humilia, tractant-los amb inferioritat, i ferits els seus sentiments, es rebel·len creant un seriós problema a Occident.

Ficats fatalment dins aquest conflicte, veuen amb temor que la seva riquesa els pugui ser la seva dissort. Negocien amb l'esperança de dividir els seus enemics, tractant de lligar el petroli amb l'economia de certes nacions. Volen comprar modern armament per sentir-se forts. Illusos! El món occidental no permetrà mai que la seva marxa depengui d'uns jeques o santons mahometans, i ací tenim com les seves agalles es van afeblint per sortir-ne el més airosos possible davant d'una latent amenaça. Però pot haver-hi taules... S'ha arribat a un acord momentani per ambdues parts en espera de solucionar un conflicte que ha de donar un guanyador, i aquest no pot ésser altre que U.S.A., doncs no cal oblidar que en ple conflicte va desafiar al món, i l'únic oposant, la U.R.S.S., no acceptarà uns riscos que a ella de poc la poden beneficiar, doncs no està afectada per la crisi del petroli i sabrà esperar.

Si aquesta crisi ha estat espectacular, calladament unes altres crisis estan en portes per raó del seu enorme ús —matèries primes—. Els països rics o semi-rics pretenen arranjar-ho compensant el seu encariment posant més diners en circulació, però una solució tan simple no resol la carestia, molt al contrari, l'accentua davant la resistència del venedor

en acceptar aquella moneda, i entre venedors i compradors el món es debat en un problema sense sortida.

Els països subdesenvolupats necessiten vendre les seves matèries primes, però de dia a dia disposen menys d'elles, degut al consum interior. D'un discurs dels president del Banc de Guipúscoa, sabem que 39 països subdesenvolupats, invertiran entre el període de 1973-74, 5.100 milions de dòlars; en canvi durant els anteriors 12 mesos sols invertiren 1.300 milions de dòlars, xifres prou eloqüents per adonar-se que el futur no serà tan ric per Occident.

No n'hi ha prou amb l'enginy d'inventar per solucionar la llibertat del treball si ens falta la matèria prima, en quina treballa s'afanyen els poderosos a l'esquena dels febles. No sabem si hem arribat al sostre de la nostra economia, però es palesa que es frenen mútuament, i el mal de cap del Govern és que el carro no es pari. Els qui gaudeixen d'una facilitat de consum els costa creure-ho, avesats al consum il·limitat. Comptant amb les seves rendes, continuen creient que el diner ho arranja tot; però amb quin diner ho han d'arranjar-ho?

L'Estat no paga res si prèviament no ho ha pagat el particular. De la manera de repartir la càrrega depèn el quid de la qüestió. Pel caire que es palesa, sembla que tots els espanyols sense distinció ens tenim de fer solidaris d'aquest excés de consum, dit sense eufemisme —comoditat—, fent falta molt de valor per anar contracorrent.

Veus autoritzades preveuen un dèficit d'uns 2.000 milions de dòlars per causa del petroli, panorama pessimista si es compta amb les reserves actuals, però acceptant la possibilitat que les reserves es puguin renovar, ¿quines seran les seves conseqüències?: forçar la producció a uns límits insostenibles, accelerant l'esgotament de les matèries primes; un constant encariment de la vida, i un esdevenir confós, ja que el camí de la línia recta acaba generalment amb ensopegada.

Entretant, ¿qui no coneix la inquietud de l'empresari per no disposar de la matèria prima necessària per tal de no parar la producció i les seves preocupacions per la manca de diner, davant el desajust de la moneda? Quin productor no està inquiet davant l'exigència de produir al màxim de la seva capacitat, i quin és el sector que no veu amb pessimisme la inutilitat dels seus esforços enduts per la voràgine del diner? Els governs cerquen de trobar solucions sense canviar de vestit, quan el diagnòstic de la nostra malaltia és clar: afebliment degut a un creixement massa ràpid i a la manca de reconstituents que, naturalment, porta consultes entre doctors i canvi d'ells per ineficàcia del tractament. Tots sabem la resistència del cos humà davant l'adversitat, però ignorem el seu comportament com a cos social, si bé conservem els de generacions anteriors tristos records. La violència forma part d'una minoria de descontents; Déu no vulgui que es converteixi en norma com en la dècada dels trenta. Que aquest bé que Déu ha permès que gaudim fins avui, no se'ns torni un mal.

E. CONDIS

CARPINTERIA MECANICA

andrés torner

El Rieral

Teléfono 23

SANTA EULALIA DE RONSANA